

SORRISI NEL BUIO (Un giorno a Kiev)
[di Enrico Conserva]

Siamo soli, oscurati da luci di devastazione.
Abbracci spezzati in un tunnel di dolore,
sguardi persi in un futuro che non c'è...
ed il presente è sofferenza, distacco, lontananza.

Occhi incollati da lacrime disidratate
rincorrono con stupore il lampo della violenza
e la meraviglia invade le nostre coscienze
provate dalla selvaggia mancanza di umanità.

Un cielo ruvido ci sovrasta e ci avvolge,
piovono sassi da grigie nubi di cemento...
e sotto di esse i bambini giocano con la morte
che non muore mai, neanche per pietà...

Siamo assaliti da lame di avidità
che feriscono le nostre anime,
i cuori già straziati dall'indifferenza, sanguinano
e svuotano le arterie che nutrono il desiderio di rivalsa.

Nelle notti tiepide ed asfissianti restiamo immobili,
sotto una terra di asfalto, in un silenzio gelido
di grida inascoltate, sorrisi nel buio di una guerra inutile
che soffoca la speranza di rinascere ancora.

Усмішки у темряві (Одного дня у Києві) [Енріко Conserva]

Ми одні затьмарені вогнями спустошення, розірвані в
тунелі болю
Втрачені погляди в майбутнє, якого не існує,
А теперішнє-страждання, відстороненість,
віддаленість.
Очі склеєні зневодненими сльозами,
З подивом переслідують спалах насильства
І подив вторгається в нашу совість, випробуваний диким
браком людяності.
Бурхливе небо нависає над нами і огортає нас
Каміння сипле дощем із сірих хмар бетону...
А під ними діти граються зі смертю на яка ніколи не
вмирає навіть від жалю...
На нас нападають леза жадібності,
Які ранять наші душі
Серця вже розірвані байдужістю кровоточить і
спорожняють артерії, на що живлять бажання помсти.
Теплими і задушливими ночами ми залишаємося
нерухомими
Під бетонною землею в крижаній тиші нечутих криків,
Посмішки в темряві марної війни, яка гасить надію на
відродження знову...